

ubestemt tid. Det ændrede forslag godkendes herefter af udvalget.

Resolutionsforslaget vedtoges af plenarforsamlingen den 3. december 1949 med 38 stemmer mod 0. 8 stemte ikke.

6. Konvention om dødsformodningsdekreter for borteblevne personer.

Det økonomiske og sociale råd havde den 2. marts 1949 nedsat et særligt sagkyndigt udvalg, der skulle udarbejde et udkast til en konvention om dødsformodningsdekreter for borteblevne personer. Udvalget afsluttede sit arbejde i løbet af sommeren 1949, og konventionsudkastet blev forelagt det økonomiske og sociale råd på dets 9. samling, som den 9. august 1949 vedtog at oversende det til plenarforsamlingen med et ønske om, at konventionen måtte blive vedtaget og åbnet for underskrift, idet dens bestemmelser var stærkt påkrævede som følge af det store antal personer, der var forsvundet under den sidste verdenskrig.

Spørgsmålet kom først til behandling i 6. udvalg henimod slutningen af november måned. Der var i udvalget ingen tilbøjelighed til at tage sagen op til behandling i realiteten. Medens nogle lande rent principielt var imod afsluttelse af en international konvention om emnet, var det åbenbart, at den manglende lyst til at gå i dybden i sagen for adskillige delegationers vedkommende bundede i det rent praktiske hensyn, at en realitetsbehandling ville kræve temmelig lang tid og ikke ville kunne gennemføres inden det tidspunkt, der sigtedes på som sluttermin for plenarforsamlingen.

Under disse omstændigheder samlede flere af delegationerne sig om den tanke, at det ville være ønskeligt, om plenarforsamlingen kunne beslutte sig til at indkalde til en særlig konference til behandling af spørgsmålet om afsluttelse af en flersidig konvention om dødsformodningsdekreter for borteblevne. Blandt disse delegationer var bl. a. den danske, den svenske, den belgiske, den nederlandske, den australske og den israelske.

Under hensyn til, at Danmark i det økonomiske og sociale råds særlige udvalg for denne sag havde været aktiv for afsluttelsen af en international konvention, fandt man det rigtigt, at der fra dansk side blev taget et initiativ i denne retning. Efter at der var blevet fremsat et forslag, der kun gik ud på at sende konventionsudkastet til medlemsstaterne med henstilling om at undersøge mulighederne af at løse problemet enten ved intern lovgivning eller ved afsluttelse af konventioner, indbragte den danske delegation et ændringsforslag, der gik ud på, at forsamlingen skulle beslutte indkaldelse af en konference i det øjemed at søge en flersidig overenskomst afsluttet. Dette danske forslag opnåede imidlertid ikke flertal, idet det kun fik 12 stemmer, medens 14 stemte imod og 11 afholdt sig fra at stemme. Herefter vedtog udvalget med 28 stemmer mod 0 efter visse ændringer det førstnævnte forslag.

Delegationerne for de lande, der principielt var interesseret i en international konvention, drøftede herefter spørgsmålet om betimeligheden af at rejse sagen påny i plenarforsamlingen. Den danske delegation blev fra forskellige sider opfordret til at gøre dette, idet man bedømte udsigterne for gennemførligheden af et ændringsforslag i plenarforsamlingen som gunstige. Belgien, Sverige og Uruguay erklærede sig villige til sammen med Danmark at være forslagsstillere.

Ved sagens behandling i plenarmødet den 3. december 1949 fremsatte ambassadør Sønning den danske ændringsforslag med en kort tale, der fremhævede de humane synspunkter, der taler for en international orden af problemet om borteblevne personers legale status, og understregede betydningen af, at De Forenede Nationer tog et initiativ i denne henseende. Han omtalte, at Danmark ikke af hensyn til den fastboende befolkning i landet havde nogen større interesse i afsluttelsen af en flersidig konvention, men at man fra dansk side var ledet af ønsket om dels i almindelighed at medvirke til et inter-